

at den desuden indeholder et betydeligt Beløb mere til almindelig Prisregulering, end Ministerens Lovforslag indeholdt, idet § 1, som den ærede Ordfører omtalte, indeholder 21 Mill. Kr. til Regulering for alle paa Brød, Smør, Flæsk og Gryn. Det svarer til 7 Kr. pr. Indbygger. Der er slet intet af det i Ministerens Lovforslag, og jeg skal herom sige til den ærede Ordfører, naar han siger, at det ikke er Venstre, der har Æren af det, at det er i alt Fald Venstre, der har stillet Ændringsforslaget, og det er Regeringspartierne, der har sluttet sig dertil, og saa overlader jeg til Tinget at dømme, hvem der har Æren derfor. Ændringsforslaget er kommet fra vor Side, og et lignende er kommet fra det konservative Folkepartis Side. Men naar det er saadan, at Lovforslaget herefter indeholder 13 Mill. Kr. mere, end det af Regeringen fremsatte, til almindelig Regulering — hele Beløbet, som Staten alene udgiver i Løbet af disse 9 Maaneder, er i Virkeligheden 51 Mill. Kr., og disse kommer alle til gode —, har man herigennem opnaaet ikke alene, at disse Penge bliver brugt — for det vil de blive —, men man har opnaaet at komme alle til Hjælp, som i Virkeligheden lider under Dyrtidens Tryk, hvilke Klasser de end maatte tilhøre, Arbejder eller Middelstandsklassen. Det er just dem, vi tilsigter at hjælpe, og dem kommer man altsaa til Hjælp med et betydeligt større Beløb end det, som Ministerens Lovforslag indeholdt. Vi opnaar endvidere, at vi letter Kommunerne for en hel Del Udgifter, idet Statens Udgift faktisk vil blive 17 Mill. Kr. mere end efter Ministerens Forslag, medens Kommunernes Udgifter vil blive henved 4 Mill. Kr. mindre. Derfor, hvad enten man ser Lovforslaget fra deres Synspunkt, som skal nyde godt af Loven, eller fra en Skatteydners Synspunkt, forekommer det mig at være et overordentlig stort Fremskridt, vi her har naaet, idet den betydeligste Byrde falder paa Statskassen, og Staten vil have det i sin Magt at udskrive denne Skat paa et langt mere rationelt Grundlag end Kommunerne, saaledes at samtlige Skatteydere med den samme Indtægt, uanset hvor de bor, vil blive behandlet ens i Retning af at skaffe Dækning for Udgifterne ifølge denne Lov, hvilket slet ikke er Tilfældet i Øjeblikket. Havde vi bibeholdt den gamle § 2, vilde der være sket to Ting, for det første den, at Levefoden vilde være blevet forskellig i de forskellige Kommuner, og dernæst, at Skattebyrden vilde

falde overordentlig forskelligt i de forskellige Kommuner. Det har vi raadet Bod paa, og jeg tør dristigt paastaa — og jeg tror i Virkeligheden ikke, at nogen vil kunne imødegaa det —, at det Dyrtidslovsforslag, vi nu staar i Begreb med at vedtage, er det bedste Dyrtidslovsforslag, vi nogen Sinde har vedtaget.

Naar den ærede Ordfører sagde, at vi havde berøvet Kommunerne en Ret, vil jeg dertil sige, at vi har fritaget dem for en Pligt, en Opgave, der i Virkeligheden for dem var uløselig paa et rationelt Grundlag, og lagt den over paa Staten, saaledes at det herefter bliver Staten, som afstemmer Prisniveauet for alle de almindelige Livsfor nødenheder. Dette turde være et betydeligt Fremskridt. Naar den ærede Ordfører derefter sagde, at der fra vor Side var appelleret til Landstinget om at lave Loven om i den Retning, vi ønskede, og at det skulde være noget formasteligt, vil jeg sige, at det rette Forhold er dog vistnok det, at hvad der kan kræves af et Parti, er, at det her nede i Folketinget stræber efter at faa anerkendt de Principper, som man anser for at være de heldigste og bedste, og at et Parti maa være en Enhed, saaledes at Meningsfællerne i Landstinget arbejder i samme Retning som Partiet i Folketinget. Hvis det altsaa er det Forhold, at vi appellerer til vore Meningsfæller i Landstinget om at gøre deres til, at de Tanker og Principper, vi kæmper for, maa vinde Sejr, som den ærede Ordfører sigter til, naar han taler om „at appellere til Landstinget“ — og jeg forstod ham saaledes, at det nærmest var en politisk Forbyrdelse, at man her nede fra gjorde det —, er jeg fuldkommen uenig med ham. Det maa være ethvert Partis Pligt og Opgave at appellere til deres Partifæller i det andet Ting om at arbejde i samme Retning. Det kunde efter min Mening med Rette bebrejdes os, hvis vore Partifæller i Landstinget gik en anden Vej end vi hernede, men at vi arbejder i samme Retning, forstaar jeg overhovedet ikke, man kan bebrejde os. Jeg kan paa det varmeste anbefale dette Lovforslag til Vedtagelse, idet det er min Tro, at denne Lov, som jeg sagde før, vil blive den bedste Dyrtidslov, vi nogen Sinde har vedtaget.

Jacob Christensen: Det Forslag, som nu foreligger efter Fællesudvalgets Indstilling, er efter min Mening betydelig daarliger end det, vi sidst vedtog her i Tinget, idet Forslaget paa en uheldig